דרשע הוא ועוד קשה יה בהחוא דחולין למה לי קרא דם פסולי

המוקדשין דשרי בהנאה והלא אף

בקדשים דם מותר בהנאה משנעשית

מצותו והתם דליכא מצוה למה יהא

אסור ועוד מאי האמר הואיל ואסירי

בגיזה ועבודה והא לאחר שחיטה

מותר לגזוז ולעבוד דמוביחה ואילך

הכל מותר והתם בדם שחיטה איירי

וחלב נמי יחז לא אסרינן מדכתיב בשר

(אלא) מחיים ולא לאחר שחיטה כמו

למאן דדרים לעיל בפ׳ שני (דף טו:)

אין לך בהם היתר אכילה אלא משעת

זביחה ואילך ועוד דשרי לכולי עלמא

מדבעי למילף היתר חלב בפרק קמא

(לעיל ו:) מדחסר רחמנה חלב של

פסולי המוקדשין ולא קאמר דאינטריך

משום ההוא דלאחר שחיטה ומיהו

מצינו למימר דאילטריך קרא ליו תשפכנו

כמים משום דם שילא קודם שחיטת

רוב אבל מ"מ קשה מהא דשמעתין

ואומר רבי דס"ד למיסר יח כמו ח (חלב

והוו בשר) וה"ה בשר ולא דם ולא דמי

לגיזה יש דשמא דגיזה מתובח נפקא

דמשמע חזבח ולא תגוז אבל כאן

ואכלת בשר כתיב (דברים יב) משמע

בשר תאכל ולא חלב ודם ולאסור

ל אפי׳ בהנאה אע״פ שהדרשה אינה

מיושבת על הדם ש כמו חלב דשרי

באכילה לאן הוא והא דלא מייתי התם

בשר ולא חלב אלא תובח ולא גיזה

ריש מילתא נקט ועוד ניחא ליה

לאתויי איסור גיזה ליו אפי׳ לענין מלקו׳

כמו מתחלה קודם ישנפלו י (דתנן)

ס הגווו והעובד סופג ארבעים וכיון

שהחמירה בו תורה לגו כל כך מי ה״א

לדרוש קראי לחומרא בשר ולא חלב

ודם אי לאו כמים וכן מוכח בפרק

המא ולעיל ו:) דהא דדרשינו בשר ולא

חלב לא שיהא אסור לחלוב דבעו

למידק מינה היתר חלב מדגלי רחמנא

גבי פסולי המוקדשין בשר ולא חלב

הא דחולין שרי שמע מינה דלאסור

ואמר ל״ק, ג) [פסחים לד: ואמר ל״ק, ג) [פסחים לד: יומא נז. זבחים ס: מנחות נב. כתובות עה.], ד) פסחיםי. נדה

סא., ה) פסחים י., ו) עקביא.

ל"ק, ו) אסרינא מחיים ולא

נ״ק, ז) מסרינה מחיים ונח נאחר שחיטה למאן דדריש כו׳ משעם זביחה ואילך ולא מדכתיב בשר ועוד דשרי כו׳ נ״ק, **ח**) חלב וה״א ה״ה בשר ולא נ״ק ונ״א כמו בשר ולא ולא נ״ק ונ״א כמו בשר ולא

חלב. ט) כמו על חלב דשרי

מכינה נויינו לם ננוי בו מכינה הוא והא ל״ק, י) נ״א שנפסלו, 1) ב״ל דחניא, () לעיל טו:,

מ) ראוי לדרוש נמי קרא נ״ק,

הגהות הב"ח

(א) במשנה אלא בשיער

בכור געל מוס: (ג) שם

למר (המדולדל) מז"מ ונ"ב ס"א המדובלל: (ג) שם

ק"מ המודבלל. מש שב תנראה מן הגיזה וכו' שאינו נראה מן הגיזה: (ד) גמ'

וחכמים אוסרין אלא בשחטו דברי הכל: (ה) שם

ל"ק ונ"א כמו בשר ולא

בו א ב מיי פ"ג מהלי בכורות הלי יא [ופ"א מהלי מעילה הלי ין סמג עשין קמד טוש"ע י"ד סימן שח סעיף א: בז ג מיי׳ פ״ג מהל׳ בכורות הל' יב טוש"ע שם סעי

ב: מח ד מיי' פ"ג מהלי איסורי המזבח הלכה יב: ממ ה מיי' פ"ג מהלי בכורות הל' יג סמג עשין קמה קמו טוש"ע י"ד סימן שח סעיף ד: ג ה מי" פ"ט מהלכות טומאת מת הלכה י:

ים. גב ח מיי׳ פ״ג מהל׳ בכורות הל׳ יא סמג עשין קמד טוש"ע י"ד סימן שח סעיף

בא ז מיי׳ שם פ״ח הלכה

שימה מקובצת

. אן שער בכור בעל מום: נו גמ' לא כזה התיר עקביא נן גמ' לא בזה החיר עקביא מכלל: גן אלא ה"ק לא: דן אומר יבוקר והוינן בה מאי יבוקר אילימא יבוקר אותו בעל מום אם איתיה לישתרי ולישקליה והנך מכלל: פן דאמר בשחטו אסרי: ון דאמר בשחטו שרו: ון לאו יבוקר במומו לחכם אי מום קבוע שרי אע"ג תיבות אי מום עובר נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ"ד . הטומאה היכן היא וחכמים אומרים בודק עד שמגיע: יז לבתולה ורב אסי: יאז קבר ין לבתולה ורב אסי: ילן קבר הנכנס לחוכה טמא נמצא בה קבר הנכנס לחוכה: יכן בה אמרינן כי היכי כוי קבר בה איניש: יכן מת שלא נשחט: יין נראה כפורש הימנה. נ"א כמי שנשר הימנה: עון הגידה אסור הימנה: עון עקביא ומשום במי: עון עקביא ומשום במי: עון עקביא ומשום חכמים נקטיה הס״ד ומה״ד שחטו דברי הכל שרי דמיגו דמהניא שחיטה לאותו צמר ומה"ד מחלוקת דעקביא וחכמים בשהתירו: זון בכל שהן קס״ד אם: יתן כחכמים שהן קס"ד אם: יח) כחכמים דאמרינן בודק עד והד"א: יע) שלא היתה עבודה הס"ד: כן על תיבת מרישא נרשם קו למעלה להורות כי ראוי למחקו: כ) הך כי ראוי למחקו: לסן הך תו ליכא: לכן פירקין ושרי עקביא: לגן מדרבנן דוקא ועוד דאפילו: לדן תמימה מהו והא דפריך עלה: לכן קשה בההיא דחולין ל"ל קרא למשרי דם: **כוו** נמי קרא למשר דם: לון נמר דאסרינן מדכתיב בשר היינו מחיים ותיבת אלא ל״ש: לון קרא דתשפכנו כמים: כהן למיסרי דם כמו חלב משום דדרשינן בשר ולא משום דדרשינן בשר ולא חלב בשר ולא דם והוא הדין: כען לגיזה דשרי הגיזה: ל) ולאסור הדם אפילו בהנא אתא ולאכילה לא איצטריך אף על פי: (1) באכילה ומ"מ דם נמי בר אכילה היא: (גן גיזה והעובד סופג את הארבעים וכיון: (גן תורה בפסולי

רבינו גרשום

:המוקדשים כל

וחכמים אוסרים. הואיל ונשר מחיים בפסולי ובעבודה: אמר לך ר' יוסי כו'. בזה עקביא בן מהללאל

מתיר אע"ג דהצמר שעל גביו טעוז קבורה האי דנשר מחיים מותר וחכמים אוסרים: השתא במת אע"ג דטעוז קבורה עם מותר אפייר ההצמר שעל גביר טלון קבודה היה ינש מותר מים מותו והנכיא מחסים: אולה לא לא בזה התיר. כלומר דכנשר צמרו שרי ההוא דנשר מחיים שחטו דמותר צמרו בהנאה כ"ש דשרי ההוא דנשר מחיים: אל לא בזה התיר. כלומר דכנשר קודם שחיטה תרויהו שרו ולא פליגי אלא במת שנשר קודם מיתה: מחלוקת. לרי יהודה כדאית ליה בשחיטה דנתלקו ולרי יוסי כדאית ליה דבשחיטה לא נחלקו כשהתירו מומחה את הבכור בעל מום קודם שנשר שערו דר' יהודה סבר דרבנן סברי ודאי דינו להיות מותר לאחר שחיטה הואיל ונשר לאחר שהתירו מומחה. אבל אי שרית ליה שער הנושר אתי לשהוייה יות אינול אחרות בהוג לאוה שלחות האלי הבים אחרות החירות המהוא בל אינות להוב להוב החברה לבעל מום בחיים טפי מסיטורה שנתנה הכמים בפירקין דלקמן דסבר דכל יום נושר משערו האקבצנו ויהיה לי צמר הרבה ואינו רוצה לשוחטן ושמא יבוא בו לידי תקלה לגרווו או לעבוד בו בשוגג הלכך אסרי רבנן צמר שנשר קודם שחיטה ורבי יוסי סבר לא גזרי שמא ישהא אלא כיון שהתירו מומחה ואח״כ נשר ושחטו אפילו רבנן שרי אבל לא התירו מומחה חשוב כמו קודם שנשר אפילו ר׳ יוסי מודה דרבנן אסרי ההוא שער שנשר אע״ג דשחטו דכיון שנשר קודם שהתירו מומחה חשוב כמו

וחכמים אוסרין. דאי שרית למר הנושרת מחיים אתי לשהויי לבכור בתולש פליגי כדמוכח בסוף פירקין (דף כו.) יכן דשרי ו' (ר"ע) מכלל כי כדי שתשיר למר כל שעה ואתי ביה לידי תקלה שיגווז ויעבוד בו אסרי רבנן מדרבנן כם ואפי׳ בעולה תמימה לא מיתסרא הגיזה אלא ופסולי המוקדשין אסירי בגיזה ועבודה כדאמרינן בפירקא דלעיל מדרבנן כדמוכח לקמן גבי חולש למר מעולה תמימה יהן והא דפריך (ו:) תובח ודברים יבן ולא גיזה: לא בוה החיר עקביא. מפרש בגמ' וכו.ן מאי תולש מי איכא למאן דשרי היינו מדרבנן כדפי׳ שם בקונטרם משום

> אוחכמים אוסריז דברי ר' יהודה אמר לו ר' יוסי לא בזה התיר שעקביא בן מהללאל אלא (ש) שער יו בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך מת בזה עקביא בן מהללאל מתיר בוחכמים אוםרין יצמר (כ) המדולדל בבכור את שנראה עם הגיזה מותר ואת שאינו נראה עם הגיזה אסור: גמ' יו מכלל דאסר השתא במת שרי שחמו מיבעיא אלא מ לא בזה התיר עקביא וחכמים אוסרין 🕫 שחמו דברי הכל שרי כי פליגי במת אמר רבי אםי אמר ריש לקיש מחלוקת בשהתירו מומחה דמר סבר גזרינן דלמא אתי לשהוייה ומר סבר לא גזרינן אבל לא התירו מומחה דברי הכל אסור מתיב רב ששת יבעלי מומין אוסרין בכ"ש ורבי יוסי אומר יו יבקר והויגן בה מאי יבקר אלימא דבעל מום הוא ולישקליה מכלל דתנא קמא אמר ילאו ויי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה הכא יבגיזת בכור בעל מום עסקינן שנתערבו בגיזי חולין ומאן תנא קמא רבי יהודה היא דאמר פו נשחמו אסרי רבנז ורבי יוםי למעמיה דאמר יו נשחמו שרו רבנן וקתני יבוקר מאי יבוקר לאו זו אי מום קבוע אי מום עובר הוא אף על גב שלא התירו מומחה אמר רבא לא יבוקר אי התירו מומחה אין ואי לא לא כי סליק רבין אמרה לשמעתא קמיה דרבי ירמיה אמר יבבלאי מפשאי משום דיתבי בארעא דחשוכא אמרי שמעתא דמחשכן לא שמיע להו הא דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן מחלוקת בשבדק ולא מצא וקמיפלגי בפלוגתא דר"מ ורבנן יורתנן שהיה ר"מ אומר כל דבר יו שהיה בחזקת מומאה לעולם הוא במומאתו עד שיתוודע המומאה יוחכמים אומרים חופר עד שמגיע לסלע או לבתולה זור' אסי אמר רבי יוחגן מחלוקת כשבדק ומצא וקמיפלגי בפלוגתא דרבי ור"ש בן גמליאל דתניא יישדה שאבד בה קבר יו ינכנס בתוכה ממא נמצא בתוכה קבר נכנם לתוכה מהור שאני אומר

החלב שנחלב אתא קרא: התולש צמר מככור תם. במסקנא דשמעתין

רבן שמעון בן גמליאל אומר תיבדק כל השדה מפרש דלאו דוקא תולש דה״ה נתלש כולה ור' אםי מאי מעמא לא אמר כרבי חייא ולא נקט תולש אלא משום סיפא דקתני בר אבא אמר לך בשלמא גבי מומאה אימר בה תולש משום רבותה דעקביה: בא עורב ונטלה בא עכבר ונטלה אלא הכא בכור

בעל מום להיכא אזיל ואידך אימר מום עובר הוה ואיתסי ורבי חייא בר אבא מאי מעמא לא אמר כר' אסי אמר לך בשלמא שדה דרכה למיקבר בה שכי היכי דקבר בה האי קבר אינש אחרינא אלא קדשים כיון דבדקו לן וקיימי דרכייהו למיפל בהו מומא ואידך אגב דמנגחי אהדדי שכיח בהו מומא מיתיבי התולש צמר מבכור תם "אע"פ שנולד בו מום ושחמו אסור מעמא דתם 87

הוא קבר שאבד הוא קבר שנמצא דברי רבי

נמצא הבעל מום כולן אסורין ותנא קמא כר"מ ור' יוסי סבר יבוקר ודי לו אפי׳ לא נמצא כחכמים יש: חופר. בודק עד שמגיע לסלע דודאי מאוחו סלע ולמטה לא נעשה קבר שקשה הוא: או לבסולה. עד שימלא קרקע קשה שלא יש עבדה: בשבדק ומלא. הבעל מום ותנא קמא דאסר לכולהו חייש שמא זה

שנמלא בעל מום אחר הוא וכל האחרים לריכין בדיקה ור' יוסי סבר יבוקר בבקור סגי יש מרישא וכיון דמלא הך יאי ליכא ספק חנא קמא כר"ש ורבי

יוסי כרבי : בשלמא גבי טומאה. אמרי רבנן בודק עד שמגיע לסלע או לבחולה ודיו משום דאי נמי לא משכח לה איכא למימר עורב או עכבר נטלה

אבל הכא אפי׳ רבנן אוסרין דבעל מום להיכא אזל ובכי האי גוונא לא הוה שרי ר׳ יוסי: ואידר. רבי חייא בר אבא: בשלמא שדה. אמר רבן שמעון

המדולדל. שנתלש מן העור אבל מסובך הוא עם שאר הלמר ואינו נופל: את שנראה עם הגיזה. כשישחטנו ויגוזנו לאחר שחיטה יהא למר מדולדל שוה עם שחר הגיזה ואינו נראה יד כשפירש הימנה מותר כשאר הגיזה: ושאינו נראה עם הגיוה. שילא חוך יותר מדאי וניכר לכל שמובדל הוא מן הגיזה שחנו כמי שנשר לגמרי קודם שחיטה. וסתמא כרבנן דפליגי עליה דעקביא: גבו׳ מכלל דחסר. בתמיה. השתח במת דאוחו למר המחובר בו אחור דבטי קבורה היכא דנשר ומונח בחלון שרי: שחטו. דלמר המחובר בו שרי מיבעיה דמונח בחלון נמי שרי אליבא דעקביא:

אלא. להכי קאמר לא בזה התיר

עהביא שו משום וחכמים אוסרין:

בשהתירו מומחה. לבכור קודם

נשירת הלמר דרבנן סברי גזירה אי

שרית ליה ללמר בהנאה דלמא אתי

לשהוייה כדי שתהא הלמר נושרת

הימנו בין כך ובין כך אתי לידי גיזה

ועבודה הלכך אע"ג דהתירו מומחה

אסור ועקביא סבר כיון דהתירו

מומחה תו לא משהי ליה: דברי הכל

אסור. דהוה ליה כתם ובתם עקביא

מודה כדאמרי׳ לקמן דאי אמרת שרי

למר אתי לשהוייה שלא יקריבנו ונוח

לו בכך שבין כך ובין כך יפול בו מום

ומפקע ליה מקדושת מזבח ועוד דכיון

דלא התירו מומחה קודם נשירה אכתי

לא הוה ביה שום לד היתר: אוסרין

בכל יו שהוא. אם נתערב אחד מהן

באלף תמימים כולן אסורין למזבח:

מכלל דתנה קמה סבר לה. בתמיה.

כיון דמכירו מאי ספיקא איכא: בגיום

בכור בעל מום. שנשרה מחיים

והניחה בחלון: יבוקר. אם מום

קבוע הוא ישחטנו ויהא הכל מותר:

י. ור' יהודה סבר ליכא תקנה בשחיטה.

אלמא לרבנן אליבא דר' יוסי דשרי

בשחטו ליכא חילוק בין התירו מומחה קודם לכן בין לא התירו

מומחה קודם לכן דהא הכא קתני

עדיין יבוקר ומדרבנן בשחטו אין

חילוק לעקביא נמי במת אין חילוק

בין התירו ללא התירו דהא עקביא

לא מפליג בין מת לשחוט: אמרה

לשמעתה. דרב נחמן: מחלוקת. דת"ק

ור׳ יוסי בבעלי מומין חיין ממש

שנתערבו באחרים וכשבדק ולא מנאו

לבעל מוס: לעולם הוא. בחזקת

טומאה אם לא נמלא הקבר שנאבד

בשדה אף על פי שנבדק כל השדה

בטומאתו הוא. והכא נמי כיון דלא

האמר: ואח"ל מת. ים לא נשחט:

בשווטו לכלי הגכני (1) רש"י ואמר רב נחמן: (1) רש"י ושחינו וכו' הגיזה אסור כמו שנשר: מוסף רש"י

בארעא דחשוכא. נככל שהיא מלולה (יומא וו.) דככל עמוקה היא דכתיב (ישעיה מד) האומר לצולה חרבי זות נב.). אמרי שמעתא טעס שאינו (פסחים לד:). כל בחזקת שהיה טומאה. נמסכת נדה (סת.) שומאות. כמספת מהי (מח) גל טמא (שהיה שם כזית מן המת) שנתערב עם שני גלין טהורין, בדקו אחד מהן ונמלא טהור הוא טהור ושנים טמאים. שנים ומנאו טהוריו טתחים, שנים ותנחן טהורין הן טהורין והשלישי טמא, שלשתן ומלאן טהורים כולן טמאים, שהיה ר"מ אומר כל דבר שבחוקת טומאה לעולם היא בטומאתה עד שיודע לך הית בטומחמה עד שידע כך טומחה היכן היח, וחכמים חומרים בודק בקרקע וחופר עד שיגיע לסלע או לקרקע בחולה שלא זוה ממקומה לעולם, ואם לא מלא חולין ואומרים בא עורב ונטלה. בא מתנהים כנו עולכ ונקלה, כנו נכנר ונעלה (פחחים י.). שדה שאבד בה קבר. חין ידוע היכן מקומו (שם). נמצא בה קבר. לאחר זמן ואין ידוע אי זהו קבר האכוד

נה (שם). הדרן עלך הלוקח בהמה

רבינו גרשום (המשך)

שנשר מעליו ואסור: בעלי מומין אוסרין בכל שהן משמע שאם יתערב בעל מום במאה קדשים תמימים כולן אסורין: ור׳ (אסי) בין אמריך: יין אוס [יוסי] אמריבוקר. איזה הוא בעל מום והשאר מותרין: הכא האי בעל מום אוסר בכל שהוא דקאמר לא בעל מום ממש אלא בגיזת בכור מום ממש אלא בגיות בכור בעל מום עסקינן שנתערבה בגיזי חולין ושחטו לבעל מום: ומאן תנא קמא. דאמר אסור בכל שהן ר' יהודה ור' יוסי דאמר יבוקר היינו האי ר' יוסי דמתני' דסבר דנשחטו שרו רבנן: לא יבוקר. השתא אם מום קבוע הוא ושחטו מותר אם מום עובר הוא אסור גיזתו ואע"ג דלא התירו מומחה קודם השרת שער מותר אי מום קבוע וקשיא לריש לקיש דאמר אבל לא

תבדק דדירכא למיקבר בה כו': דירכייהו למיפל בהו מומא. בתמיה. ובכי האי גוונא לא הוה אסר תנא קמא: ואידך. רב אסי: . הדבר אי התירו מומחה קודם שנשר איז אי לא לא: אמרה לשמעתא הא דתריץ רב נחמז בגיזה: מחלוקת. דתנא קמא וי יהובו אי הותרו מומחה קרום שנשר אין אי לא לא אמרה לשבטומה האי דוחיץ דב תום בניהה: מחוקתה דותה קמא חרי יוסי בשבדק ולא מצא בעל מום ולא בגזה פליגי אלא בבעל מום גופיה וליכא לאקשויי: ובפלוגתא דר״מ ורבנן, עד שמגיע לסלע. ושוב טהור הכא נמי א״ר יוסי כיון שביקר ולא מצא כולן מותרין ות״ק סבר כר״מ: מחלוקת בשבדק. לאחר בעל מום ומצאו וחייש ת״ק שמא זה שמצא לאו היינו הוא שנתערב ביניהן אלא אחר הוא ואותו שנתערב עדיין לא נמצא הלכך כולן אסורין היינו כר׳ שמעון בן גמליאל דאמר שתבדק כל השדה כולה דשמא זה קבר אחר וזה שאבד, עדיין לא נמצא: ור׳ יוסי אסרון דות בי שכובן בן בנאר אה האום שברן כל חומר הירו שבוא הקבר אחר שאב בירון את בנהארה האיל היק מדי דריון שהגיע דאמר יכוקר סבר לה כרכי דכיון שמצאו היינו הוא שנתערב: אמר לך, ר' אסי גבי טומאה אפילו תיק מדי דריון שהגיע לסלע טהור דאימא עורב או עכבר נטלה אלא בבעל מום שבדק ולא מצא אפילו רבי יוסי מודי דאסירי דבעל מום להיכא אזל: ואידך רבי חייא אמר לך שמא מום עובר הוה ואיתסי: כיון דבדיקי וקיימי. ואיערב בעל מום בהדייהו ואישכח מי מחזקינן הנך דבדיקי דדרכיהו למיפל בהו מומא הלכך לא דמי לתיבדק כל השדה: שכיח בהו מומא. אף על גב דבדיקי מעיקרא: